

zák. rozumného důvodu, pochybovati, že vůle tu jest, a přičil by se opačný výklad zvyklostem a obyčejům poctivého obchodu. Uskutečnila se tedy úmluva o příslušnosti, a je dále i to lhostejné, že objednávací list nebyl podepsán žalující firmou, neboť ona tím, že podle objednávacího listu plnila a zboží žalovanému zaslala, projevila dostatečně, že přijímá objednávku v celém jejím rozsahu, tedy i v příčině doložky o příslušnosti, čímž také úplně schválila právní jednání svého obchodního zástupce.

Čís. 9502.

Pozemková reforma.

Rozvrhové usnesení o přejímací ceně, jímž byly (pravoplatně) stanoveny pense, není exekučním titulem, nýbrž pensisté by si museli na základě rozvrhového usnesení vymoci rozsudek odsuzující k placení požitků, kdyby jim je zavázaný neplatil. V tomto sporu však nebylo by již lze řešiti otázku, zda pensistům nárok přísluší. Třebas rozvrhové usnesení vyslovovalo (neprávem) povinnost majitele platiti pensi, jest to výrok jen určovací. Na předpis § 15 zák. čís. 130/1921 došlo by teprve, kdyby byla věc podle § 2 čís. 7 nesp. říz. odkázána na pořad práva.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, R II 442—443/29.)

Rozvrhuje zbytek přejímací ceny za zabraně nemovitosti upravil s o u d p r v é s t o l i c e usnesením ze dne 3. května 1929 zaopatřovací požitky vdov po zaměstnancích a ustanovil usnesením ze dne 9. zaří 1929, by příslušné částky byly složeny na zvláštní vkladní knížky u banky E. s příslušnou vinkulací. R e k u r s n í s o u d k rekursu majitele zabraného majetku napadená usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatel žádá zrušení obou usnesení pro nezákonnost a pro zmatečnost ve smyslu § 42 j. n., protože prý o pensijních nárocích rozhodl neprávem nesporný soudce, který ani věcně ani místně nebyl příslušný, a protože k rozhodnutí podle zákona čís. 130/21 nebylo ani skutkových ani právních předpokladů, nehledíc ani k tomu, že stěžovatel nebyl, jmenovitě pokud jde o výši přiznaných nároků, náležitě vyslechnut. První z obou usnesení doručeno bylo zástupci stěžovateli 29. května 1929. Pokud jde o toto ustanovení, jest tedy stížnost opožděná a nelze k ní ve smyslu § 11 nesp. říz. přihlížeti, any napadeným usnesením nabyly již práv Marie Š-ová a Františka C-ová, do jejichž práv by bylo rozhodnutím druhé stolice, jež stěžovatel navrhuje, zasaženo. Jest tedy toto usnesení z těchto důvodů považovati za pravoplatné, z kteréž příčiny je vyloučeno i jeho přezkoumání s hlediska § 42 j. n. Ostatně nelze souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že tu jest naznačená jím zmatečnost, protože v § 15 cit. zákona stanovena jest příslušnost sborového soudu a jistými výhodami pro zaměstnance, nikterak se však v něm nepraví, že by o nárocích případně a za daných podmínek nesmělo býti rozhodnuto i v řízení nesporném, jak by tomu bylo jmenovitě při rozvrhu přejímací ceny. Měl-li stěžovatel za to, že tu nebylo těchto podmínek, bylo na něm, by to proti rozhodnutí nesporného soudce uplatnil

včas; neučinil-li tak, nemůže se nyní dovolávat zmatečnosti onoho rozhodnutí. Padá-li však tím stížnost do onoho prvního usnesení, nemůže mít úspěch ani druhá stížnost, která směřuje proti usnesení, jež jest jen důsledkem a provedením usnesení prvního a jeho pravomoci, jak je to také v usnesení správně naznačeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel ani se nesnaží a vzhledem k výkazu ve spisech ani nemůže vyvrátiti rozhodnou skutečnost, že usnesení z 3. května 1929, jímž byly stanoveny uhražovací jistiny za pense Š-ové a C-ové, nabylo právní moci, a tudíž tyto dvě účastnice z něho práv, ježto do něho, ač mu doručeno bylo již 29. května 1929, nepodal stížnost včas, nýbrž teprve dne 30. září 1929. Tím, že této formální otázky si nevšímá a věci po stránce hmotněprávní se zabývá, svádí věc na nepravé koleje, jež nevedou k cíli. Druhé usnesení, ze dne 9. září 1929, které je jen provedením prvního, nenapadá však stížnost v tom směru, že toto provedení jest chybné, nýbrž proto, že prý k vyplácení pensí může stěžovatel býti »odsouzen« jen pořadem sporu. To jest potud pravda, že toto rozvrhové usnesení není exekučním titulem, takže by již na jeho základě exekuce proti stěžovateli byla možná, nýbrž by si arci jmenované pensistky musely vymoci na základě rozvrhového usnesení rozsudek odsuzující k placení požitků, kdyby jim je stěžovatel neplatil, ale stěžovatel s této stránky na věc vůbec nenahlíží, nýbrž chce docílití toho, by ve sporu mohl rozvinouti otázku hmotněprávní, že pensistky, ježto nepožívaly pense již dne 6. května 1921, nýbrž začaly ji pobíratí teprv potom, nespádají vůbec pod zákon čís. 130/21, a nemají tedy nárok na pensí a na její přikázání z přejímací ceny. Tuto otázku však v takovém budoucím sporu o vyplácení pensí následkem právní moci usnesení ze dne 3. května 1929, jímž jim k zajištění jich pesijních nároků přikázána uhražovací jistina a tedy nároky ty uznány, rozvíjati a platnosti usnesení toho otrásati již nesmí a proto mu nelze vyhověti. Pravda jest jen tolik, že první soudce v druhém usnesení praví, že svěřenský držitel (stěžovatel) jest »povinen« platiti pensistkám ročně tu a tu pensí, za to mu však přikázal úroky z uhražovacích jistin k vybírání a že snad není tato úprava poměru technicky zrovna zákona nejlépe odpovídající, nýbrž že měl spíše úroky z uhražovacích jistin přikázati pensistkám k vybírání (§ 219 a další ex. ř.), čímž by mu byla vůbec odpadla příčina uznávati stěžovatele za »povinná« k vyplácení pensí a dávati tak usnesení rozvrhového, jež je výrokem jen přejímací cenu přikazujícím a o případném odporu uznávajícím a tudíž vždy jen určovacím (ve smyslu § 228 c. ř. s.), výklad výroku odsuzujícího, jemuž se ovšem i při zvolené úpravě mohl vyhnouti jinou stylisací, na př. tím, že by byl řekl, že, pokud bude svěřenský držitel pensistkám pense přiznanými částkami vypláceti, má právo vybírati si úroky z uhražovacích jistin, kdeby pak ovšem nikoho nenapadlo spatřovati v tom »odsouzení« k vyplácení a po případě tedy exekuční titul. Ale i tak, když výrok vyslovuje »povinnost« držitele platiti pensí, je to výrok jen určovací,

nikoli odsuzující, an neudává lhůtu k plnění. Ovšem, kdyby byl soudce přikázal úroky z uhražovacích jistin kryjící roční pensijní nárok přihlašovatelek k vybírání jim, pensistkám, vybíraly by si tyto na příslušný generální poukaz prostě úroky a nedošlo by k žalobě, kdežto takto budou museti, kdyby držitel pensi neplatil, o každou žalovati. Avšak, jak řečeno, o to vše stěžovateli podle obsahu stížnosti nejde, nýbrž jde mu o oduznutí pensí, jehož ve sporu, na nějž věc odkázána míti chce, docílení doufá: k tomu však jest mu odvětiti, že, pokud jde jen o právní otázku, ani k tomu by odkázání na pořad sporu třeba nebylo, jak už ve zdejším zrušovacím rozhodnutí ze dne 23. listopadu 1928, R II 372/28 čís. sb. 8494 jasně vyloženo, a mohl by byl oduznutí pensí t. j. zamítnutí přihlášek na přikázání pensijních nároků u vyhovění jeho proti nim podaného odporu docílení, má-li v tom pravdu, hned v tomto nesporném rozvrhovém řízení, kdyby byl včas podal rekurs proti prvému usnesení, jímž uhražovací jistiny za pense ty přikázány, okolo čehož tedy se pořád otázka otáčí, takže to musí jen sobě přičísti, když práva svá hájiti obmeškal. Poněvadž i tyto nároky pensijní (§ 50 náhr. zák.) přikazují se v řízení nesporném (§ 47 téhož zák.), nemůže tu býti řeči o nepřípustnosti tohoto řízení ve smyslu § 42 poslední odstavec j. n., a jestli snad nebyl držitel o nárocích přihlašovatelek podle § 2 čís. 5 nesp. říz. dostatečně vyslechnut a věc zůstala kuse vyšetřena anebo vypadala-li věc tak, že ji bylo podle § 2 čís. 7 nesp. říz. ve smyslu vyloženém už v zdejším usnesení ze dne 23. listopadu 1928, R II 372/28 čís. sb. 8494, odkázati na pořad práva, tedy to měl, jak již řečeno, držitel uplatňovati včas stížností do usnesení prvního soudce ze dne 3. května 1919 a ne nechat toto usnesení vejíti v moc práva a uplatňovati to, co měl uplatňovati tam, teprve ve stížnosti podané do usnesení pozdějšího ze dne 9. září 1929, jež to prvější jen technicky provádí. Na § 15 zák. č. 130/21 se držitel rovněž odvolávati nemůže, neboť pro rozvrhové řízení je tento vyřazen předpisem § 47 náhr. zák. a došlo by naň teprve, kdyby věc byla podle § 2 čís. 7 nesp. říz. odkázána na pořad práva.
